

Vandaag is het dan eindelijk eindelijk eindelijk zover. Ik, Denzel Bunnik, ik ga iets doen waarvan ik niet zeker weet of ik het overleef. Maar ik heb er wel heel veel zin in.

O mensen, het is het spannendste uit mijn leven tot nu toe. Daar is het onweer van twee weken geleden, toen we aan het zeilen waren op het IJsselmeer, niks bij. De inbraak, een paar jaar geleden, toen ik midden in de nacht tegen een dief op botste en hij zo hard schreeuwde dat de hele straat er wakker van werd, stelt niets voor bij wat ik nu ga doen. Zelfs het lopen van de avondvierdaagse in de brandende zon bij een temperatuur van 35 graden is peanuts vergeleken bij dit. Want vandaag ga ik eindelijk eindelijk eindelijk naar het Bob Foscocollege!

Het Bob Fosko is een ziendenschool. Een ziendenschool ja, een school waar alleen maar zienden op zitten, behalve ik! Want ik ben dus blind. Al heel lang, vanaf mijn geboorte. En niet een beetje, nee, superblind. Zo blind als een mol. Ik ben de blindste van de hele straat,

van het hele dorp zelfs – daar kan echt niemand tegenop.

Die blindheid is erfelijk. Dat betekent dat mijn ouders die aan mij hebben doorgegeven. Maar, let op: zij zijn zelf niet blind, en toch zit het in hun genen. Wat genen zijn weet ik niet precies; een soort kralen waarop je eigenschappen liggen, geloof ik. Mama heeft het me een keer proberen uit te leggen maar ik snapte er niks van. Ik weet wel dat je ouders die kralen aan hun kinderen doorgeven als ze seksen. Want kinderen maken gaat met seks.

Ik kom er nog wel achter hoe dat zit met die genen. We krijgen biologie op de ziendenschool. Dan zal ik gelijk eens vragen hoe het dan komt dat mijn zus, die trouwens Dido heet, wel kan zien, want dat kan ze, en niet zo'n beetje ook. Kilometers ver! Dat vind ik heel knap, zij vindt het normaal.

Ik vind het normaal om blind te zijn. Ik ben het altijd al geweest. Ik weet niet beter. Ja, nee, dat klinkt ook weer zo zielig, maar het is wel zo. Zielig ben ik absoluut niet.

Vroeger, twee maanden geleden, zat ik nog op het blindeninstituut. Als het aan mijn vader had gelegen zat ik daar nu nog. Op het 'Stuut', zoals ze het altijd noemden. Dat klonk belachelijk, alsof er debielen zaten. Mijn vader vond dat ik op het Stuut op mijn plaats was, omdat iedereen daar net zo was als ik. Maar dat was nou juist

het probleem: dat maakte het zo ontzettend saai, met al die blinden bij elkaar. En het was ook zo ver weg van alles en iedereen.

Ik woonde er overigens niet, ik werd elke dag gehaald en gebracht met een taxibusje. En weet je hoelang het duurde om op school te komen? Anderhalf uur. Om zeven uur 's ochtends stond het busje voor de deur. Dan haalden we nog drie andere kinderen op en dan kwamen we altijd in de file te staan.

‘O o o o o,’ zei oom Mohammed dan altijd, de leukste chauffeur van de wereld die ons al vier jaar reed, ‘allemaal alleen in de auto.’

‘Maar wij niet!’ riepen wij dan.

Nou, dat hebben we dus wel achthonderd keer geroepen. Er was gewoon nooit geen file.

De laatste weken dat ik in groep 8 zat was de file langer dan ooit, omdat er boeren waren die balen hooi op de weg hadden gegoooid. Ze hadden die in de fik gestoken. Ik voelde de warmte door het raampje heen toen we er heel langzaam langs reden, over de vluchtstrook. Ik had me altijd al afgevraagd waarvoor de vluchtstrook eigenlijk dient. Hiervoor dus, voor fikkend hooi op de snelweg. Het rook naar het kampvuur van de scouting, waar ik een maand op heb gezeten. Ik moest eraf omdat ik niet tegen rook kon: ik moest er keihard van hoesten.

Ik vond het wel stoer dat die boeren dat deden, fik stoken op de snelweg, want twee keer hoefde ik door die acties niet naar school. Er was geen doorkomen aan. Als

ik eerder had geweten dat ze dat soort dingen deden, had ik ze kunnen vragen of ze ook blindeninstituten in de fik konden steken.

Oom Mohammed werd er kwaad om. ‘Het lijkt hier Afrika wel!’ schreeuwde hij uit het raampje naar een boer, die daar heel hard om moest lachen. Hij had een lieve stem, oom Mohammed. Hij praatte altijd alsof hij iets in zijn mond had en hij rook naar kebab, ook ’s morgens. Daar ontbeet hij mee, denk ik. Dat is nog eens wat anders dan muesli met lauwe melk.

Misschien vond ik het nog wel het jammerste om van hem afscheid te moeten nemen. De andere kinderen met wie ik in het busje zat, blijven gelukkig op het instituut. Stel je voor dat die ook naar het Bob Fosko zouden gaan – dat zou verschrikkelijk zijn.

Ik heb mijn ouders heel lang aan hun kop gezeurd voor ik daar weg mocht, of nee, aan de kop van mijn vader. Mama zag het al meteen zitten, mijn vader niet. Ze kregen er enorme ruzie over. Mijn vader zag grote problemen, zoals altijd. Eigenlijk is mijn vader altijd bang dat er iets zal gebeuren. Als hij van huis gaat op een warme, heldere zomerdag neemt hij nog een paraplu mee, want ‘je kunt nooit weten’. Dat komt, zegt mama, doordat hij niet tegen onverwachtse dingen kan. Hij hoeft maar een wesp te zien of hij weet al zeker dat die hem gaat steken.

‘Je zal het heel moeilijk krijgen daar,’ zei hij. ‘Kinderen zijn keihard.’

‘Hou toch op,’ schreeuwde mama. ‘Zit die jongen niet te ontmoedigen.’

‘Ik waarschuw hem alleen maar,’ zei mijn vader. ‘Ik weet toch hoe kinderen zijn?’

Dat weet hij helemaal niet. Hij zit de hele dag op kantoor.

Die ruzies liepen zo hoog op dat ze bijna gingen scheiden, door mij. Ik heb toen tegen mama gezegd dat ik dan maar op het instituut moest blijven, want ik wilde niet dat ze uit elkaar gingen. Dat zou jammer zijn, want ik ben een van de weinige kinderen in onze straat van wie de ouders nog bij elkaar zijn.

Mijn vader is niet echt een papa-vader. Hij is wel aardig, niks mis mee, maar een papa, nee, daarvoor is hij er te vaak niet. Of hij is er wel maar hij zegt helemaal niks, dan zit hij te lezen of hele ingewikkelde puzzels te maken. Dus daarom schrijf ik ‘vader’ als ik het over hem heb en ‘mama’ als ik mijn moeder bedoel.

Over de straat waar wij wonen moet ik toch nog even wat zeggen. Hij heet de Rookmelderstraat. Belachelijke naam, wie noemt er nou een straat zo? Als je er een baal hooi neerflickert en die in de fik steekt, gaat er echt geen rookmelder af. En er komt ook niemand met een brandslang uit de Brandslangstraat of met een schuimblusser uit de Schuimblussersteeg. Ze wisten echt niks meer te verzinnen toen vijf jaar geleden onze buurt werd gebouwd. De BN’ers waren blijklaar op en alle zeehelden gecancelld. Weet je wat dat is, cancelen? Dat

je iedereen deletet die je niet leuk vindt. Right. Dan cancel ik bij deze iedereen van het instituut, behalve Eva en Daphne en Siem en Mila en Toon en Emma en juf Berendien, want al heeft ze een truttige naam, ze is wel heel lief. En meneer Oude Hassink. Leuke naam hè? Zo heette hij ook al toen hij nog jong was.